

PUUDUSTKANNATAV INIMKOND

Võib-olla et Universumi ja Loomingu optikast lähtudes ei vaja inimlik mitte midagi. Ta on terviklik, on saavutanud oma haripunkti ja kõik mis toimub, on osa tema arengust.

Samuti võiks öelda, teatud vaatenurkadest vaadelduna, et ei ole vajadusi.

Ja samuti võik öelda, et... vajadused on nii survestavad ja suured, et inimolend ei ole oma evolutsiooni haripunktis ega ole ka seda lõpetanud, vaid on oma täisverelises arengus. Ning selle tulemusena, vajab. Ta on puudustkannatav olend.

Kindlapeale, vastavalt teadvuse seisundile milles ollakse, ning keskkonnale ja tingimustele, milles elatakse, mõeldakse-arvatakse, et ei vajata midagi, et ollakse terviklik, lõpuleviidud...; või siiski vajatakse abi, et ollakse puudustkannatav...

Kui süveneme natuke isiklikku, personaalsesse, siis tõenäoliselt –väljaarvatud erandid- on kõigil “millesti” puudus...: kannatlikkusest, otsustusvõimest, kiindumusest, rahulikkusest, intelligentsist, huumorimeelest... Lõputu nimekiri.

Teisalt võiks jällegi juurde lisada, et liigi areng ja aktiivsus vajab katkematult ümbruskonda ning ei talle ei ole mingil moel ega mittemilleski piisavalt vaid iseendast: ta ei ole ise võimeline end taaslooma, ta ei ole võimeline end oma dünaamikaga ise ala hoidma...

Ta oleks siis nagu marsruuti mööda liikuv kerjus: nüüd vajan otsuse vastuvõtmist, nüüd vajan kindlustunnet, nüüd vajan tervist, nüüd vajan hormone, nüüd vajan visiooni, nüüd vajan kohustust, nüüd vajan... *Porca miseria!*

Ümbrus võib olla masendusttekitav, või tormakalt, läbimõtlematult... triumfeeriv!

”Reflekteerimata”; Seda ei ole piisavalt reflekteeritud, mõtiskletud, kaalutletud. “Võidutseja” iseenda- ja teiste üle.

Situatsioon –koos paljude teiste muutujatega- ei ole kokkuvõttes, niiviisi, verbaalselt, reipust tekitav.

Isegi enam, võiks öelda, et... -tulles tagasi liigi tasandile- vitaalne toonusest väljas olemine, tujutus on igapäevaselt toimiv. Näib nagu oleks olemas –või ei näi,

vaid nii ongi- katkematu masendusseisund. Ja enese toonuse, reipuse ja stimuleerimise ja enese liikumalükkamiseks...

Statistiliselt, võiksime samuti lisada, et puudustkannatav inimkond ulatub sadade- ja sadade miljoniteni.

Meie Sahaara-alusest-Aafrikast pärit naabritel on keskmiseks elueaks viiskümmend viis aastat, samal ajal kui teistel naabritel –ehk siis meil- jõuab see kaheksakümne ühe, kaheksakümne kahe aastani...

Kas nad vajavad midagi...? Vitamiine, vett, toitu...

Ja samuti tuleb välja –võttes abiks statistika, loomulikult-, et paljud vajaduste, vajaduste vajadused on tekitatud teiste poolt, kel neid vajadusi ei ole; ehk siis, need on tekitatud selle sama liigi poolt.

“Sul on vaja vett. Mul on vett, aga see on minu vesi”.

Veel ei ole suudetud deklareerida vett kui hüve, mis kuulub liigile tervikuna.

Ehk siis, seesama liik osaleb, on osa selle liigi vajadustes.

Kui liigume mikrokosmose –olgu, võib olla on seda palju öeldud-, iga inimolendi “mikrosüsteemi” juurde, siis iga üks ütleks: *“See, mida mina vajan on... kaalulangetamine”*. Teine ütleks: *“See, mida mina vajan on parem nägemine, sest ma ei näe väga hästi”*. *“See, mida mina vajan on... natuke esteetikat, sest õigupoolest mind ei tunnustata eriti”*. *“Minul, uusi tisse ja näo liftingut”* –see on juba teatud intiimsus, kas pole?-. *“See, mida mina vajan on tahe, sest mul ei ole tahtmist. Kohe üldse ei ole tahtmist”* –nagu tavatsetakse öelda-. *“See, mida mina vajan –ütleks teine- on... uskuda millessegi või kellessegi! Aga ma olen nii täiuslik, et ei suuda uskuda kellessegi”*.

Ui, kui kehvasti sul on!

Ja niiviisi võiksime juurelda, isegi igal hetkel, mikro-doosi vajaduste üle. Kui me sellel hetkel avaksime teadvuse, siis meil oleks väga häbi:

“See, mida mina vajan on... mõned mahvid suitsu. See on see, mida ma praegu vajan”.

Loomulikult, kui avad veidike teadvust, siis on tavaliseks, normaalseks, et sooritad viivitamatult suitsiidi. Loomulikult, sest... nii... nii... nii vareks oled jäänud!?

“See, mida mina vajan on... Vaata, mingi paari klaasi veiniga muutun ma nii rahulolevaks, nii rõõmsaks...; ei mingeid probleeme, kohe mitte midagi. Ehk siis, mis see sulle maksaks?, mis see sulle maksaks?”.

Teised, jällegi, vajavad teatud kogust marihuaanat või ”mariseeni” või midaiganes. Igal ühel...

Hefner –puhaku ta rahus-, Playboy asutaja, vajas 200.000 ruutmeetrit elamiseks –häärberit-, koos oma tüdrukutega. Näete? Oli ka puudustkannatav. Elas 91. aastani. Ja õigupoolest... hoida-poputada end ülearu palju... Olgu, olla katkematult ümbritsetud naistest peab olema midagi...

“iAi! –ütleb mustlas-needus- Naiste keskel võib sind leida!”.

Aga, kas näete? Oleme alati, kui liik, erandid.

Sul on mingi reegel ja... *“Erand kinnitab reeglit!”* –ütleb seadus-.

-No ei saa olema –ütlevad mõned- mingit võlukepikest, mis tin!, mind puudutab, ja loomulikult...; ja teeb minu sõbrad ja meid õnnelikeks, saledateks, sihvakateks, ilusateks, blondideks, kaunisteks, terveteks!...

-Mis “terv”?

-“Terveteks”.

-Ah!

Haldjad –aga kahjuks ei usuta neisse enam-, võluhaldjatel oli võlukepike ja tlin!... tegid sinust printsessi, printsi, kangelase... Samuti oli olemas ka halbu haldjaid, kes muutsid sind kärnkonnaks, konnaks, samblaks, kivirahnuks...

Teised lahendasid asju –pidades silmas seda, et haldjad –ma ei tea- kadusid, või varjasid end- ütluksena: *“Aita end ise, et Jumal sind aitaks (siis aitab sind ka Jumal)”.*

See on justkui mingi muutus; näib paradigma muutusena: *“Aita end ise, siis aitab sind ka Jumal”*.

Ja kas sellisel moel sisenes mängu Jumal, või oli ta alati kohal?

Äkki!

Või nagu see võluhaldjas: pöördutakse tema poole; ja Tema poole, siis kui müristab. Samal ajal kui ego hoolitseb kõige eest.

Kui Palvuslik Tähendus ilmub vajadustesse, siis ei ole vajalik paluda. See Palve Tähendus selgitab, valgustab meile ning juhib meid piisaval moel, et teaksime-tunneksime Loomingu katkematut ja kestvut pärandit. Armastatud ja austatud tema poolt.

Ning koos selle fundamentaalse osaga, *“Kõik ülejäänud –nagu on öeldud-antakse pealekauba”*.

Kahtlemata on nii, et seda esitist ei tavatseta elada kergusega, või on see midagi –rõhutame-, mis tekib raskuste ees; või iga üks õigustab ennast öeldes, et..., et *“see on see, mida Jumal tahab”*.

Inimintelligentsi õigustamise võime muudab selle intelligentsi “näruseks, kahetsusväärseks”. “Närune”. Üks strateegia, mille järgi nimetatakse “intelligentsiks” õigustada end iga teo puhul. Mitte olla see, kes peaks igal hetkel olema, ja võtta omaks kõik, mida see eeldab.

On... mõistetamatu, salapärane.

Ta kaob valguse vahel... ega ole ka pimedus mitte.

On katkematu tegu.

On sisemiselt omane... kõigele, mille kohta öeldakse, et eksisteerib.

Ta on iga manifestatsiooni väljendus.

Ei ole eraldumist!...

On nii nähtamatu, et katkematult muutub ilmselgeks.

Mitte kunagi ei hülga, sest ta on!...

Olendid, olevused on... Tema ise. On samasugused.

Vajadused muutuvad, niiviisi, mittevajalikeks!

Olendeid ei eksisteeri.

See on Tema, Kes manifesteerub, end väljendab... lõpmatutes vormides.

Mida rohkem mingi olend end identifitseerib, seda kaugemal ta asetseb autentsest reaalsusest.

Müstiline oma kontemplatsioonis..., on ammendamatu taevamanna.

Ei ole "puudust" tema teadvuses.
